

လယ်ယာပျို

အိန္ဒိယ

မည်းမည်းခက်ခက် စိုစိုလက်လက် ဂျပန်ဆံတောက်ပုံ ဆံပင်တို
ဖောင်းဖောင်းကလေးတွင် ကြွက်ကိုက်ရာကဲ့သို့ ဟိုတစ်ကွက် ဒီတစ်ချက်
ကတ်ကြေးစာ မိထားသဖြင့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေ သော ဆံပင်
ကလေးနှင့် ဆယ်နှစ်ရွယ် ကလေးမကလေးသည် အရွယ်လေးနှင့်မလို
က် သူတစ်ဖက်စာ အများကြီးကျော်သော ရေနွေးဆူဆူအပြည့်
ဒန်အိုးကြီးကို လက်ခုနှင့်ညှပ်ကာ တစ်လှမ်းချင်း ရှုံ့မဲ့ သယ်လာဆဲ. . ။

"ဟဲ့. . .ခုထိ ပေါ်မလာသေးဘူးလား"

ရေချိုးခန်းဆီမှ အသံကျယ်ကြီးကြောင့် ခြေလှမ်းကလေးကို ဒီထက်
ပိုကာသွက်မိလျှင် ရေနွေးတွေက ဘောက်ဘက်ခတ်ကာ ကလေးမလေး
၏ လက်ခုံပေါ်တစ်စက်နှစ်စက်စဉ်သွားရတော့ ၏။

"အမလေး. . ."

တိုးတိုးလေး အော်ညည်းရှုံ့မဲ့ကာ မျက်လုံးရွဲကြီးတို့ တွင် မျက်ရည်
အိခနဲ ဝိုင်းလျှံတက်လာ သည် ။

"ဟဲ့- ဟိုငနံ့မ၊ ခုထိရောက်မလာသေးဘူးလား၊ အမလေး ယိုးဒယား
က ထွက်နေတယ်များ မှတ်နေလား၊ ဒီမှာ အင်္ကျီကျွတ်နဲ့ ကြာလှပြီ၊ အ
အေးပတ်သေရတော့မယ်"

ကလေးမလေးသည် ရေနွေးပူထက်ပင် ကြောက်ရသေးသော ထိုအ
မျိုးသမီးကြီးကို ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒကမတက်ဝံ့ပါ။ သူမကြီး ရေချိုးမ
ည့် ပလတ်စတစ် ဇလုံအကြီးကြီးထဲ ရေနွေး အိုးကို စောင်းကာ တစ်ဝ

ကံခန့် သွန်ချလိုက်သည်။ ။

"အား..."

ရေခွေးပူငွေ့တွေ လုံးခနဲ ဟပ်ကာ လက်ကလေးနှစ်ဖက် တအားပူ လောင်လှသဖြင့် ညည်းညူ မိသည် ဆိုလျှင်...

"အမလေးဟဲ့၊ နှမနေနဲ့ ၊ နင်ကဘာလဲ၊ ဘုရင့်သမီးတော်လား၊ တော် တော့၊ ရေအေး ရောတော့"

ပြောလည်း ပြော လက်ဆစ်လေးချောင်းပူးကလည်း ခေါင်းပေါ် ဒေါ ကံခနဲ ပြုတ်ကျလာသဖြင့် ကလေးမလေးမှာ ရေခွေးအိုးကိုချ၊ ခေါင်းကို လက်တစ်ဖက်ကပွတ်၊ အုတ်ကန်ကြီးထဲမှ ရေများကို ဖလားနှင့်ခပ်ကာ ပလတ်စတစ် ဇလုံထဲ တဗွမ်းဗွမ်းရောရသည်။ ။

"ပွတ်မနေနဲ့ ၊ ဒီလက်က"

လက်ကိုဆွဲဖယ်ကာ နေရာရွှေ့လိုက်သော အမျိုးသမီးကြီးသည် က လေးမလေးချထားသော ရေခွေးအိုး နှုတ်ခမ်းနှင့် ခြေသလုံး ကပ်မိကာ . .

"ဟဲ့...သောက်ပလုတ်တုတ်၊ ဟင်...၊ အိုးကို လွှတ်ရာ ကျွတ်ရာချပါ လားဟဲ့...ကဲ၊ ငါ့ကို သေကြောင်းကြိတာလားဟင်၊ ဟင် ...ဟင်...၊ ကဲ ..."

ပါးစပ်နှင့်အပြိုင် လက်ဝါးကလည်း ကျောပြင်ဆီ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ သုံးချက်ခန့် ဆင့်ရိုက်ချ လိုက်သဖြင့် ကလေးမလေးမှာ ကျောကော့သွား ရကာ ကျလုကျခင် မျက်ရည်များ ပါးပေါ် တစ်ပေါက် ပေါက် ပြုတ်ကျ လာလေသည်။ ။

"မငိုနဲ့ ...တိတ်၊ ခုချက်ချင်း မျက်ရည်သုတ်၊ မသာအိမ် မဟုတ်ဘူး "

ကလေးမလေးသည် ချက်ချင်း အရှိက်ကို အောင့်ကာ တိတ်ရသည်။ ။
မတိတ်လျှင် ဒီထက် နာမည်ကို သူသိသည်။ ။

"သွား. . .ကျောက်ပျဉ်အပြည့် သနပ်ခါး သွားသွေးထား၊ ရေကျဲကြီး
လုပ်ထားမယ် မကြံနဲ့၊ ပျစ်ပျစ်သွေး"

"ဟုတ်ကဲ့ အန်တီလွင်"

သုတ်သုတ်ကလေး ပြေးထွက်လာကာ အန်တီလွင် အိပ်ခန်းသို့ အဝ
၌ ခြေထောက်သုတ်ပြီးမှ ဝင်သည်။ ။ ကျောက်ပျဉ်ကိုလှန် သနပ်ခါးတုံး
ကို မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲမှ ထုတ်၊ တချိုးချိုး ခပ်မြန်မြန်သွေးရင်း နံဘေးမှ နှစ်
ယောက်အိပ် ခုတင်ကြီးဆီ လှည့်ကြည့်လိုက်မိလေသည်။ ။

ဒီခုတင်ကြီးဟာ ဖေဖေနှင့်မေမေတို့ အိပ်ခဲ့တဲ့ ခုတင်ကြီး။ မွေ့ရာ
ဟာလည်း သူမ အမြဲတမ်း တက်ပြီး ကျွမ်းထိုးဆော့ခဲ့တဲ့ စပရင် မွေ့ရာ
အိအိ။ ခုတင်မွေ့ရာတို့ ကိုပင် မောင်ပိုင်စီးလိုက်သည် ဆိုမှ ဖြင့် တစ်အိမ်
လုံး ဘာမှ မကျန်။ အန်တီလွင်လက်၊ အန်တီလွင်ခြေ။ သူမသည် ခုတော့
ဖေဖေမေမေတို့ ပိုင်ခဲ့သော ရေခဲသေတ္တာကိုပင် အခွင့်မရဘဲ တံခါးဆွဲမ
ဖွင့်ဝံ့ပါ။

ဆွဲဖွင့်နှိုက်ယူ စားသောက်နေကျ ဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အခုတော့
ဘာခိုးစားမလို့ လဲဟု အန်တီ လွင် ကြိမ်းမောင်းသည် ကို ရှက်ရှက်နှင့် မ
ဖွင့်ဖြစ်တော့ပါ။ ရေကလေးသောက်ဖို့ ကိုပင်လျှင်. . .။

"ရေခဲသေတ္တာထဲမှာ ရေပုလင်းအအေး နည်းနေပြီ။ ပုလင်းတွေရေဖြ
ည့်၊ နင်ဒီထဲကယူ မသောက်နဲ့ ၊ ကုန်သွားလို့ ငါ့သားသမီးတွေ ရေပူ
သောက်နေရမယ်"

တကယ်တော့ သောက်ရေအိုးထဲမှ ရေသည် အေးစက်မနေသော်လ

ည်း ရှေ့မဟုတ်ပါ။ ခြံကြီး ရဲ့ ဟိုးအနောက်ယွန်းယွန်းထောင့်က သစ်သားအိမ်ကုပ်ကလေးထဲမှာ အန်တီလွင်တို့ နေစဉ်က သူတို့ တစ်တွေ ရေအိုးစင်က ရေကိုပဲ သောက်ခဲ့ကြတာ အားလုံးအသိ။ ခုမှ ရေအိုးက ရေကို မသောက်နိုင် ကြတော့။

မွေးကတည်းက ရေခဲသေတ္တာနှင့် ရေကိုသာ သောက်လာခဲ့သူကိုတော့ ရေအိုးထဲကပဲသောက် တဲ့ ။ ကလေးမလေးသည် သူမဘာမှ မတတ်နိုင် မတုံ့ပြန်နိုင်သော အခြေအနေတစ်ခုအတွက် ဝမ်းလည်း နည်း၊ ယူကျုံးမရလည်း ဖြစ်၊ အရွယ်နှင့်မမျှ ခံစားရသမျှကို မျိုချမျိုချနှင့် ဝမ်းထဲအကြိတ် အခဲတို့ ဖုထစ်ပြည့်နှက်ပူလောင်နေလှသည် ။

သနပ်ခါးကို တဂျိုးဂျိုးသွေးနေရင်း ပေါက်ခနဲ ပေါက်ခနဲ စည်းချက်မှ နံစွာ ကျနေသော မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများကို သူကလေး သုတ်မနေအားတော့ပါ။ သုတ်လို့ လည်း မနိုင်နိုင်တော့ပါချေ။

"စင်အောင်သုတ်"

အန်တီလွင် အသံကြီးထဲ ကြားဖြတ်ကာ ဧည့်သည် အမျိုးသမီးက အားနာသံနှင့်...

"ပေးလေ သမီး၊ အန်တီသုတ်မယ်"

"အို...မဟုတ်တာ၊ အနွဲ့ကလည်း ၊ ထားစမ်းပါ၊ အားနာစရာလား..

."

ဧည့်သည် ကလေးက ကြမ်းပေါ် ရှူးရှူးပေါက်ချသဖြင့် ခူးလေးထော က်ကာ၊ ကုန်းကာ ကြမ်းကို အဝတ်စုတ်ဖြင့် သုတ်နေသော ကလေးမ လေးသည် ငယ်ကတည်းက ရွံရှာတတ်လှသည် မှာ ဘယ်လိုမှ ဖျောက်မ ရ၊ အကျင့်စွဲနေပြီမို့ အဝတ်စုတ်မှ လက်ချောင်းကလေးတွေသည် ပယ်ပ ယ်နယ် နယ် ထိထိမိမိမရှိဘဲ ရွစိကလေး ခပ်တွန့်တွန့် ဖြစ်နေရသည်။ ။

"ဟဲ့၊ ရွစိရွစိ လုပ်မနေနဲ့၊ စင်အောင်သုတ်၊ တကတဲ သူ့ လက်ပေမှာ ကိုပဲ ကြောက်နေလိုက် တာ"

"လွင်မွေးစားထားတာလား၊ လခနဲ့ လား၊ ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ"

ကလေးမလေးသည် ဆတ်ဆတ်ခါကလေး ဖြစ်သွားကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းမောရင်း-

"အနံ့က အိမ်ဖော်မဟုတ်ပါဘူး အန်တီ"

"အောင်မယ် ကြည့်စမ်း၊ နှုတ်သီးကောင်း လျှာပါး၊ ငါခေါက်လိုက်ရ၊ သွား၊ ပြီးရင် ရေဆေး လျှော်ဖွပ်ပြီးမှ လှန်း"

ဧည့်သည် ရှေ့မို့ ငါခေါက်လိုက်ရနှင့် ပြီးကာ တကယ်တော့ မခေါက် ပါ။

"လခပေးငှားထားရရင်တော့ ပြောရဆိုရ ကောင်းတာပေါ့အနွဲ့ရယ်၊ ခုတော့ ကိုယ်ကလည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားရသေး၊ နေ့စဉ်နဲ့ အ မျှ ပြောလိုက်ဆိုလိုက်ရတာလေ၊ နံလွန်း ဖျင်းလွန်းလို့၊ ခေါင်းမာမာ ပေ ကတ်ကတ်နဲ့ ၊ သူ့မှာ ကျွေးမယ့်သူဖြင့် မရှိတာ၊ ဘဝင်က ထန်းပင်ထက်မြင့်တယ်"

"ဘယ်ကဟာလေးတုံး"

"ဘယ်ကဟာလေးရမှာ လဲ၊ ကိုမြင့်မောင်ညီမ ရီရီကမွေးတဲ့ ဟာ"

"အော်...ဟိုတလောက"

"ဟုတ်ပါ။ သူတို့ ကတော့ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်မကြည့်ဘဲ ဆုံးသွားကြတော့ အေးသွား ကြပြီလေ။ သူတို့ ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့ သမီးက သွန်သင်မရ၊ ပြုမရ၊ ဘာမှ မလုပ်ချင် မကိုင်ချင်၊ လွင့်မှာ သာ နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ငရဲရနေတယ်။ အိမ်ကသမီး မိုးမိုးတို့ များ လေးတန်းနှစ်ကတည်းက ထမင်းကောင်း ကောင်း ချက်တတ်ပြီ။ သူက အခု ဆယ့်တစ်နှစ်ထဲမှာ ၊ ထမင်းချက်ကို တတ်စေချင်လို့ သင်ပေးနေ တာ တစ်နေ့မှ အကောင်းမထွက်သေးဘူး၊ မိန်းကလေးမဟုတ်လား ငယ်ကတည်းက တတ်ရမှာ ပေါ့"

ဧည့်သည် အနွဲ့သည် ကလေးမလေး ဝင်သွားရာကို လှမ်းကြည့်နေမိသည်။ ။ ရီရီတို့ ဆိုတာ တကယ့်ကို ထိတ်ထိတ်ကြဲသူဌေးနှင့်ရကာ ကောင်းစားသွားခဲ့သူပဲ။ ရီရီသမီးကျတော့ ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာပါလိမ့်။ ပစ္စည်းပစ္စယများ မထားခဲ့တာလား...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှိတော့ရှိမှာ ။ ကလေးက ငယ်သေးတာမို့ မပိုင်ဆိုင်စေသေးပဲ ထားသည် ထင်ပါရဲ့ ။

ကိုမြင့်မောင်နှင့် အလွင်တို့ အရင်အခြေအနေမှ လွှားခနဲ မြင့်ခုန်တက်သွားတာကတော့ အသိ သာကြီး။ ဖြစ်နိုင်ချေကို အနွဲ့က တွက်မိပြီးသားပင်။ အလွင့်အကြောင်းလည်း မသိတာမှတ်လို့ ။ ကိုယ့် စီးပွားရေးက အလွင့်ယောက်ျား၏ ရုံးဌာနနှင့် ကင်းမရသေးသဖြင့် ဝင်ဝင်ထွက်ထွက် ဆက်ဆက် ဆံဆံ ပတ်သက်နေရပေမဲ့ အလွင့်ကို ဝမ်းထဲက အူလိုက်သည်းလိုက် ရင်းနှီးနေသူမှ မဟုတ်တာပဲ။

ကလေးမလေးရဲ့ မိဘတိုက်ကြီးပေါ်တက်နေ၊ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေက ဝင်ငွေတွေကို ဒင်းတို့ ကိုင်တွယ် ခြယ်လှယ်နေမှာ ပေါ့။ ကလေးမလေးကို ခိုင်းထားလိုက်ပုံကတော့ အိမ်ဖော်လား မှတ်ရသည်။ ။

အနွဲ့မျက်နှာကြောင့် ဒေါ်ခင်လွင်လွင်က တစ်ချက်ပြုံးရင်း...

"မသနားလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး အနွဲ့ရေ၊ ငယ်ကတည်းက အပိုးကျိုး အောင်လို့ ကိုယ့်သမီး လည်း ကိုယ်ဒီလိုပဲ သင်လာတာ ခုမှ ၊ သမီးက ခုနစ်တန်းဆိုတော့ နောက်နှစ် ရှစ်တန်းအတွက် အခြေခံကောင်းအောင် စာဘက် အချိန်ပေးခိုင်းထားတာ၊ ဒီဟာမလေးက ခုမှ ငါးတန်းလေ၊ ဘာဆို ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူး"

အနွဲ့သည် ခေါင်းလေးညိတ်ရင်း "မိဘတွေလက်ထက်က ဘာမှ လုပ်ခိုင်းခဲ့မှာ မှ မဟုတ်တာ ဘယ်လုပ်တတ်မလဲ"ဟု စောဒကအတွေး တက်နေသည် ။ မခိုင်းဖူးတဲ့ အပြင် အထိန်းတော် ဘယ်နှ ယောက်နဲ့ ထားမှာလဲတောင်မသိ။

"နာမည်က ဘာ၊ အနံ့ဆိုလားလို့ "

"ဟုတ်ပ၊ အဲဒါမှ တကယ့်အန္တတ္ထသညာပဲ၊ မိဘက ပေးထားတာကတော့ ငုံ့တဲ့ ၊ သူစကား တတ်ခါစကတည်းက အငုံက အငုံက ထည့်ပြောတာကို မပီတော့ အနံ့က အနံ့က ဖြစ်နေတာ၊ ကြီး လာလေ နံ လာလေ၊ လူနဲ့ နာမည်ကို လိုက်လို့ "

"သူတစ်ယောက်တည်းလား၊ မွေးချင်းက"

"တစ်ယောက်တည်း၊ တစ်ယောက်တည်း၊ လွင့်မှာ သာ မိုးမိုးနဲ့ ဖိုးဆောင်းနဲ့ နှစ်ယောက်၊ ဒီနှစ်ယောက်ကိုလည်း သူက တည့်အောင် မပေါင်းနိုင်ဘူးဟေ့၊ မိုးမိုးက ရေခဲတုံးမမို့ တော်ပါသေး တယ်၊ ဖိုးဆောင်းက ခုမှ ခြောက်နှစ်ကို သူကမတဲ့ ချင်ဘူး၊ မိုးမိုးနဲ့ က ဟိုကအေးတော့ ရန်ဖြစ်မရ တော့ သူက ခွာရာသိပ်တိုင်းချင်တာ၊ ပြဿနာရှာချင်တာပေါ့၊ မိုးမိုးကို အင်္ကျီသစ်၊ ကွန်ပါဘူးသစ် ဝယ်ပေးရင် ကျိတ်ငိုလားငိုရဲ့ ၊ ပူဆာလားပူရဲ့ ၊ တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကျောင်းစရိတ်ဆိုတာ နည်းတာမှတ်လို့ ၊ ကျွေးမွေးဆင်ယင်ပြီး ကျောင်းထားပေးနေတဲ့ ကျေးဇူးလည်း မ

သိပါဘူးတော်၊ ခိုင်းမှ ပဲ လုပ်တတ်တယ်"

"သူ့အဖေက သူဌေးဆို"

အနွဲ့သည် မနေနိုင်လွန်းသဖြင့် မကောင်းတတ်ဘူးထင်သည့်ကြားက ပြောမိလေသည်။ ။

"အမလေး၊ လုပ်ငန်းတွေရှိပါရဲ့ ၊ လူကြားရင် အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်နေတာပါ။ မရှုံးရုံတမယ် လည်ပတ်နေတာ၊ အလုပ်သမားတွေ လခပေးနေရတာ နှမြောစရာ၊ တစ်ခါတစ်ခါ ကိုယ်က အိတ်စိုက် ပေးရသေး၊ ရောင်းပစ်ချင်တာ ဘေးဘီက မဆီမဆိုင်လူတွေက ကန့်ကွက်လို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ အလကားပါနဲ့ရယ်၊ လူတွေက ထင်နေတာ ၊ ဘာမှ မရှိပါဘူး"

အနွဲ့မှာ မူ မယုံပါ။ အိတ်စိုက်ပြီး လခတွေရှင်းရအောင် သူက ဘယ်လောက်ချမ်းသာနေလို့ တဲ့ လဲ။ အစက ခြံထောင့်က သစ်သား အိမ်လေးမှာ နေရာက ရီရီတို့ သေလို့ တိုက်ပေါ်တက်နေတာ အားလုံးအသိပဲ။ သူတို့ ဝင်ငွေဆိုတာ သူ့ယောက်ျားရုံးက လခသာရှိတာပါ။ စားသောက်နေထိုင် သုံးစွဲပုံကိုကြည့်လျှင် ငွေပုံကြီး ဖင်ခုထိုင်နေကြပြီဆိုတာ ဒီလောက် သိသာပါလျက်ကယ်နှင့်...။

"အော်...အဲဒီလိုလား"

နုတ်ကတော့ အလွမ်းသင့်ရပါသည်။ ။ မသင့်လို့ မရသေးသည့် အဆက်အစပ် အခြေအနေတွေ ကရှိသည် လေ။ ကိုယ့်ရောင်းရေးဝယ်တာ ကောင်းအောင် အနှောင့်အယှက်မရှိအောင် အလွင့် ယောက်ျားထံ ဝင်ထွက်လျက် တစ်လတစ်ကြိမ်လောက်ဆိုသလို ပေးကမ်း ဆက်ကပ်နေရတာက ရှိသည်။ ။

ကိုယ်နှင့် ဘာမှ မဆိုင်။ ကိုယ်လည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်သဖြင့် ဘာမှ ပြောလို့ စွက်ဖက်လို့ မရသော်လည်း အနွဲ့သည် ဘေးလူအနေနှင့်ကိုပဲ ကလေးမလေးကို ကရုဏာသက်နေသည် ။ သူ အပြန်တွင် ခြံထဲက ရေ ဘုံပိုင်တစ်ခု၌ နေပူကြီးထဲ ထမင်းအိုး ဟင်းအိုး တစ်ပုံတစ်ပင်ကို ဆေးကြောနေသည့် ကလေးမလေးအား မြင်လျှင် ရင်မောသက်ပြင်းကြီး တစ်ချက်သာ ချလိုက်နိုင်စွမ်း ရှိလေ သည် ။

"ဟဲ့...အနံ၊ ဟိုမှာ ဖိုးဆောင်း ဒီလောက်အော်နေတာ ကြားသားနဲ့ "

မဂ္ဂဇင်းဖတ်နေသော အန်တီလွင့်ကို ကြည့်ကာ အနံသည် ရင်ထဲနာ ကျင်လျက် မျက်ရည်ရစ်ဝဲ လာသည် ။ ကလေးအရွယ်မို့ ဖွဲ့နွဲ့မပြောတတ်သော်လည်း ရင်ဘတ်ထဲက အမှန်တကယ် နာကျင်ခဲ့ရ သည် မှာ သေချာလေသည် ။

"အနံ...အနံ...မလုပ်တတ်ဘူး"

"ဘာမလုပ်တတ်ဘူးလဲ"

အသံကျယ်ကြီးက တိုက်ထဲ ဟိန်းသွားသည် ။

"ကလေး အီးကုန်းပေးတာများ ဘာများ ရွံစရာရှိလဲ၊ ဘာများ ခက်စရာရှိလဲ၊ သွားကုန်းပေး လိုက်"

အနံ မျက်ရည်ကျလာပြန်သည် ။

ရွံတတ်တာဟာ အပြစ်ဆိုလျှင်လည်း အပြစ်ရှိပါစေတော့။ သူမ တ

ကယ်ပဲ ရွံရှာတတ်တာကို ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ အရင်တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ကုန်းပေးဖူးပြီးတိုင်း ရင်ထဲက ပျို့ကာ အော်ဂလီဆန် လျက် တဝေါဝေါ အန်မဆုံးရှိတတ်သည် မှာ အူတွေနာ၊ မျက်ရည်တွေထွက်၊ မျက်နှာကြီး အမ်းလာ သည် အထိပင်။

မနက်အစောကြီး လာနှိုးကာ အန်တီလွင်နှင့်အတူ မီးဖိုထဲ တကုပ်ကုပ် ကူညီချက်ပြုတ်ရ သည် ကို အနံ့ခံနိုင်ရည် ရှိပါသည် ။ မေမေတို့ ရှိစဉ်က ကျောင်းသွားခါနီးမှ မေမေက မွေးမွေးပေးရင်း နှိုးတတ်တာကို သတိရတိုင်း ငိုက်မျဉ်းစိတ်ဖျောက်ကာ အနံ့ကြိုးစား လုပ်ပါသည် ။

လူနှင့်မမျှအောင် တစ်အိမ်လုံး အဝတ်လျော်ဖွပ်ရတာကိုလည်း အနံ့ခံနိုင်ရည်ရှိပါသည် ။ ရေကြိုက်သော အနံ့အတွက် အဝတ်လျော်ရခြင်းဟာ ဒီလောက်ကြီး မခံမရပ်နိုင် မဖြစ်ပါ။ ပန်းကန် တွေဆေးကြော၊ တံမြက်လှည်း စသဖြင့်သော အလုပ်များကိုလည်း အနံ့ မညည်းညူပါ။

ဖေဖေမေမေတို့ မရှိတော့ဘူး၊ သူတို့ လက်ထဲမှာ ပဲ လူဖြစ်ရတော့မည် ဆိုတာကို သဘောပေါက် စွာ ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ကြိမ်မှ မလုပ်ခဲ့ဖူးသည် တို့ ကို လုပ်ခဲ့ပါသည် ။ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရခဲ့ သော အခွင့်အရေးတို့ ကိုလည်း လက်လွှတ်ခဲ့ပါသည် ။ ညအိပ်ရာဝင်မှ ပဲ မေမေကို ဖေဖေကို တမ်းတ ကာ တိတ်တဆိတ် မျက်ရည်ကျရသည် မှာ ဝတ္တရား ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။ ထမင်းဟင်း သိုးနံ့ထွက်နေသည် ကို ပင် ပျို့ချင်သော အနံ့သည် ဖိုးဆောင်းကို အီးကုန်းပေးရသော ဝတ္တရားကိုတော့ လုံးဝမလိုချင်ပါ ။ အနံ့ရွံ့သည် ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ပိုးမွေးသလို ရွှေ့ပေါ်မြတင် ဖူးဖူးမှုတ် မွေးခြင်းဖြင့် ကြီးပြင်းခဲ့သော အနံ့သည် ယခုတော့ အန်တီလွင် အိမ်ဖော်စစ်စစ် ဖြစ်နေရပြီကော။

"ဟဲ့...ပြောနေတာ မလုပ်ဘူးလား"

"အနံ့ . . . အနံ့"

"ဟင် . . . နင်က လက်တောက်လောက်နဲ့ ငါ့ကို အာခံချင်တယ်ပေါ့
ဟုတ်လား၊ ငန့်မ၊ ငအမ က ပေကတ်ကတ် ခံတန်တန်လုပ်ဖို့ တော့ မန့်
ဘူး၊ တတ်တယ်၊ ဟင် . . . ညည်းက"

ထလာကာ အနံ့ခေါင်းကို မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်နှင့် ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်
ရာမှ အားမရနိုင်သလို ဗိုက်ခေါက်ကို တအားကြီးဆွဲကာ လိမ်ဖွဲ လိုက်
လေသည်။ ။

"အား . . . သေပါပြီ၊ မေမေရေ"

"ဘာမေမေရေလဲ၊ ညည်းတချင်တိုင်းတ၊ ညည်းအမေ မလာဘူး၊ စိ
တ်ချ၊ လူပါးဝတဲ့ ဟာ၊ မအေ့ကိုတတယ်၊ တဦးဟယ်"

သူ့အမြင်ကတ်တိုင်း ကြွက်ကိုက်သလို ညှပ်ဖြတ်ပစ်ထားသော အနံ့
ဆံပင်တိုလေးကို ဆွဲကာ ဆောင့်သည်။ ။

"မေမေ၊ သူ့ရွံ့တတ်တာပဲဟာ၊ ထားလိုက်ပေါ့၊ မိုးမိုး ကုန်းပေးလိုက်မ
ယ်"

အနံ့ထက် နှစ်နှစ်ကြီးသော်လည်း ညှက်သဖြင့် အနံ့နှင့် အလုံးအရပ်
တူတူလောက်သာရှိသော မိုးမိုးက သူ့အခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ညည်းက ဘာဝင်ပါတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး မေမေရယ်၊ အနံ့ကို တခြားဟာ ခိုင်းလို့ ရတာပဲ၊ အခု
ကိစ္စတစ်ခုပဲ သူမှ မလုပ် ချင်တာ၊ သူမလုပ်ချင်လည်း နေလို့ ရတာပဲ၊ ဖိုး
ဆောင်းနဲ့ အရင်းဆုံး အမေရော အစ်မရော ရှိနေတာ၊ သူက သမီးတို့ ထ
က်စာရင် စိမ်းတာပဲ၊ သူ့ရွံ့မှာ ပေါ့"

"ဒါရွံ့စရာလား၊ ရွံ့တယ်ဆိုလို့ ကို ငါက အမြင်ကတ်တာ၊ သူက လူပါးဝလို့၊ ငါ့သားကို ရွံ့သလေး ရှာသလေးနဲ့ "

"တော်ပါတော့ မေမေရယ်၊ လုပ်မနေပါနဲ့ ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း မေ မေရိုက်ထားတဲ့ အရိုးတွေ ဟိုဘက်အိမ်က အန်တီမိ မြင်သွားပြီလေ၊ ကို ယ့်တူမ ကိုယ်ရိုက်ပေမဲ့ ဘေးကတစ်မျိုး ထင်ကုန်ဦး မယ်"

အနံ့ တရှိုက်ရှိုက် ငိုနေဆဲ။ မိုးမိုးက အိမ်သာထဲဝင်သွားကာ ဖိုးဆောင်းကို အီးကုန်းပေးနေ သည် ။

"နင်ကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် ကုန်းတတ်သားနဲ့ ၊ နောက်တစ်ခါ အော်ခေါ်မနေနဲ့ ၊ ကိုယ့်ဟာ ကိုယ် ကုန်းဦး၊ ကျောင်းမှာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"ကျောင်းမှာ သားမှ အီးမပါတာ"

"ပါချင်ရင်ကော ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ"

"မပါချင်ဘူး၊ ကျောင်းက အိမ်သာတွေကို ရွံ့တယ်"

"ဒီမှာ မေမေသားက အိမ်သာကိုတောင် ရွံ့တာ၊ အနံ့လည်း အီးကို ရွံ့မှာ ပေါ့"

"နင်လျှာမရှည်နဲ့ မိမိုး၊ နင် သိပ်သိပ်ပါတယ်နော်၊ ဒါနဲ့ ဒီဟာမ ကန်းတက်နေချင်တာ၊ ရှိသေး တယ်တစ်ယောက်၊ နင်တို့ အဖေလည်း သိပ်သူတော်ကောင်းလုပ်ချင်တယ်၊ ကလေးကို စိတ်ချမ်းသာ အောင် ထားလိုက်ပါတဲ့ ၊ နေ့ရှိသရွေ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့ ကောင်မကို စိတ်ချမ်းသာအောင်လည်း မထား တတ်ဘူး၊ အိမ်အလုပ်ကူညီညာလုပ်ရင်း စိတ်ပြေလက်ပျောက် ဖြစ်ရမယ့်ဟာ၊ ဒီဟာမက အပျင်းထူ တိုင်း ဘာမှ မလုပ်တတ်ဘူးချည်း ပြောနေတာတော့ မသိဘူး"

"အနံ တကယ်မတတ်တာပါ အန်တီလွင်ရယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုလုပ်ရင်း နဲ့ အနံတတ်ပါပြီ"

"တတ်ပါမှ ပဲဟေ့၊ လူကိုက ဂူငူငိုငိုနဲ့ ၊ ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ ၊ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင်ကို နံလွန်း တယ်၊ ကြပ်ကြပ်သတိထား"

အနံသည် အစ်မဝမ်းကွဲ မိုးမိုးကို မျက်ရည်ကြားမှ ကျေးဇူးတင်စွာ လိုက်ပြီး ငေးကြည့်နေမိ သည် ။ သူ့ဟာသူ ခပ်အေးအေးနေတတ်သော မမမိုးသည် အနံကိုလည်း ထူးပြီး တယုတယ အဖော်မပြုပါ။ သို့သော် စိတ်ထားကတော့ သူ့အမေထက် ဆယ်ဆကောင်းပါသည် ။

ဒါဟာလည်း သူကတော့ အနံနှင့် တစ်ဝမ်းကွဲမို့ သွေးသားစပ်လို့ ဖြစ်မှာ ပဲဟု အနံထင်သည် ။ အန်တီလွင်ကတော့ ဦးလေးရဲ့ မိန်းမမို့ ဘာမှ မတော်စပ်ဘူး ဆိုလျှင်လည်း ဆိုလို့ ရတာပဲမဟုတ်လား။ မေမေရှိစဉ်က အရီ အရီနှင့် မေမေ့ကို မျက်နှာချိုသွေးကာ သွေးကာ အဝတ်အစားလေး အစ စားစရာ သောက်စရာအလယ် အိမ်သုံးပစ္စည်းအဆုံး ချူချကာ သူ့အိမ်သယ်သွားတတ်သော အန်တီလွင်သည် အနံကိုလည်း "သမီး"ဟု သာ ခေါ်ပါသည် ။

အန်တီလွင်တစ်ယောက် စကားကို မာကျောကျယ်လောင်ရမ်းကားစွာ ပြောဆိုတတ်မှန်းပင် အနံ မသိခဲ့ပါ။ မျက်နှာထား ဆိုးဆိုးကြီးကိုလည်း တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ဖူးပါ။ မေမေ့အနားကပ် လာပြီဆို အန်တီလွင်မျက်နှာက အမြဲပြုံးချိုနေပြီးသားမို့ အန်တီလွင် မျက်နှာတင်းတတ်လိမ့်မည်ပင် အနံ မထင်ခဲ့ပါ။

အခုတော့မှ အံ့ဩစရာ။

လူတစ်ယောက်ဟာ အချိန်တိုကလေးအတွင်းမှာ ပြောင်းပြန်လှန်လိုက်သလိုကို ပြောင်းလဲ သွားနိုင်ပါကလား ဆိုတာကို ထိုအရွယ်ကလေး

ကတည်းက အနံ့ အံ့ဩစွာ လက်ခံသိနားလည်ခဲ့ရပါ သည် ။ အရင်တုန်း ကတော့ အနံ့အတွက် အန်တီလွင်က မမမိုးကိုပင် တစ်ခါတစ်ရံ သနပ်ခါးလည်း သွေးခိုင်းဖူးခဲ့ပါသည် ။ ခုတော့ အန်တီလွင်အတွက်ရော မမမိုးအတွက်ပါ အနံ့တစ်ယောက်တည်း နေ့စဉ် ခိုင်ခံ့ သနပ်ခါးသွေးရ သည် ။

ဖေဖေနှင့် မေမေ ရုတ်တရက် ဆုံးသွားသည့်အတွက် အနံ့ကို ကရုဏာသက်ရမည့်အစား ဘာကြောင့် မုန်းတီးသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပါလိမ့် ဆို သည် ကို အနို့ဦးနှောက် နုနုကလေးနှင့် မတွေးတတ် နိုင်ခဲ့ပါ။

ရက်တွေ၊ လတွေ၊ နှစ်တွေအများကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲလာ ခဲ့ပြီးမှ ပဲ အန်တီလွင်ဟာ မေမေ့ကို နှစ်နှင့်ချီပြီး မနာလိုခဲ့တာတွေ သိ လာရသည် ။ ကွာခြားသော ဘဝပေးကြောင့် မေမေ့ကို မနာလို။ သမီးချ င်းယှဉ်ကာ အနံ့ကို မနာလို။ မတော်တဆ အခွင့်အရေး ရလာသောအခါ သူတို့ နိမ့်ကျခဲ့သမျှအတွက် အဆမတန် အသာစီး ပြန်ယူကာ အနံ့ကို ခြေသုတ်ဝတ်လို ခြေဖြင့်ချနင်း နာမ်နှိမ်ထားချင်တာသည် တဖြည်းဖြည်း သိသာထင်ရှားလာခဲ့လေသည် ။
